

Kulin Borbála

Jártam a kertben

FELJEGYZÉSEK EGY NYARALÁSRÓL

1. JÁTSZIK

Fészket ás a homokba, távol a víztől,
hogy a parton gyűjtött kincseit megóvja.
Majd iszappal dobálja meg,
hogy nagyobb hullámokra hergelje, a tengert.
A víz morajlani kezd, ő felugrik.
Most két gyöngyöző fogsor vigyorog:
nevet az óriás, játszik,
nevet ő is, játszik az óriással.
Háta mögött az ég és a tenger kékje,
két lába alatt kúszó tajték,
nem tudja még, ez a nyelv a fészekig ér,
és minden ajándékát visszaszívja.

2. SZŐRFLECKE

Hasalsz a deszkán, arccal a part felé,
háttal az óceánnak.
Vársz. Kétségnek semmi hely:
biztos, hogy jönni fog a hullám.
Ezért vagy éppen itt:
mert tudod, megtörik
a formátlan víz a zátonyon.

Nem figyelsz másra: elméd kizárja a látványt.
Nem számít, milyen messze van a part,
a város, a többi ember.
A ritmusra figyelsz, hogy ne múljon rajtad,
ha a hatalmas nyelv végre megindul alattad.

Ha a pillanat közelít, tempózz!
S amint érzed, hogy utolért a kezdet,
higgy magadban és állj fel!
Te vagy most az Ember,
a nyelv hátán az értelem, elbukhatsz
egy szó után, de nem!
Már mondat vagytok együtt, már-már gondolat,
csak tartsd a deszkán s a hullámon magad,

hogy az Ember dicsőségére
versként jussatok el a partig!

3. FICUS BENJAMINA

A szobanövényeket sosem vettem elég komolyan.
Most döbbenek rá, amíg egy benjáminfikusz másik példánya
otthon lábasnyi kaspóban, a kanapé mellett kornyadozik,
amit időnként meglocsolok, időnként elfelejtek,
itt toronymagas óriásként fölém magasodva áll,
olyan terebélyes lombbal, hogy azt hinnéd,
leszállni készülő úrbéli csészealj.

Hétszáz éves lehet ez a szentély melletti fa.
Törzse átfoghatatlan, viseltes páncél,
ágai megszámlálhatatlanok,
mint rajtuk a milliányi rezgő, örökzöld gyertyaláng.
A hinduk itt szentként tisztelik.
És érzem valóban, hogy szentebb,
mint a forrás köré épített kőszobrok, medencék és falak;
szentebb, mint a sátornyi templomok, bennük az istenek
elhagyott foteljeivel, szentebb tán náluk is:
nem-ember-alkotta, ember-nem-értette jel.

Ha hazamegyek, első dolgom lesz,
hogyan megöntözöm. Át is ültetem.
Egész másképp nézek rá mától,
hogyan megláttam őt a maga teljességében.

4. FEKETE HOMOK

Fekete homokot hány a partra a tenger.
Minden hullámával eltörli és újrarajzolja a jeleket.
Hosszan figyelem, mit akar elmagyarázni.
Talán csak magában játszik.
A növények is szótlanok, anyám napon hízott
szobanövényei, pedig gyerekkorom óta köztük élek.
Nézd, egy monstera! – kiáltok fel, de az:
mintha nem is ismernénk egymást.
A fák is csak a fényvel törődnek.
Itt minden olyan magának való,
magának elég,
az emberek békések,
még a kóbor kutyák is,
noha falkákba verődve járnak.

Az istenekhez meg csak gyereknyelven lehet szólni:
ezt add, ettől óvj!

Istenem, mennyire hiányzik
 Európa, ahol verőfényben is lehet
 veled és összes teremtményeiddel
 perlekedni!

5. NAPLEMENTE, NAPOZÓÁGYON

Naplemente, napozóágyon.
 Utolsó, hosszú délután.

A tenger, mintha fáradt, hálás kutya volna,
 gyöngéden nyaldossa a hegyek lábfejét.
 Apály van, a fiúk a fővenyen rúgják a labdát,
 én leteszem a könyvem az ágy melletti székre.
 Ez volna a béke. A vége. Az utolsó délután.

Várom, hogy beteljek ezzel a hosszan érlelt perccel,
 vagy a perc teljen be bennem, boruljon virágba,
 mielőtt az ég kék kupolája borul be a horizont mögé.

Gyorsan csúszik lefelé a napkorong.
 Talán, ha itt lenne az otthonom... vajon
 elmerengének a tengeren, a naplementén,
 napozóágyon, mint helyi lakos?

Vagy úgy kéne tudni élni, tényleg, mint a gyermekek,
 nem gondolni rá, hogy este tízkor vár
 a strand előtt a taxi?

Eszembe jut, hogy apám magyarázta egyszer:
 minden pillanat befelé végtelen. Ahogy a távolság
 a centiméteren két vonal között: minden fél
 tovább felezhető. De egy üres percbe bele-
 feledkezni hogyan lehet?

Aztán az jut eszembe, amit úgy súgott anyám, mint praktikát:
a karácsonyi kaktuszt heteken át zárd el
a fénytől, vondd meg tőle a vizet.
Csak akkor bont rügyet. Amiket megcsodálsz
és ünnepelsz: azok valójában
a kétségbeesés virágai.